

Nr 40.

Av herr Fjellman m. fl., angående beredande åt Privatbankens insättare av ersättning för förluster till följd av bankens konkurs.

Sedan frågan om ersättning för Privatbankens insättare senast behandlades i riksdagen, har densamma livligt dryftats icke blott inom närmast intresserade kretsar utan även utanför dessa, där man förut ej visat intresse för saken.

Man har ej kunnat underlåta att göra sig den frågan: när alla andra i slika omständigheter få hjälp, varför göres då ett undantag för Privatbankens insättare?

I första hand hänför sig denna reflektion till jämförelsen med Lantmannabanken, där likheten i sak är ofrånkomlig.

Att man på sina håll livligt beklagar att så många omyndiga och gamla i behövande omständigheter blivit lidande på Privatbanken, är ju ej att undra på. Men man får åtskilligt mer att tänka på, när man tager i betraktande den förmån alla andra bankers intressenter erhålla, genom att gränsen mellan utlånings- och inlåningsräntan under de senaste åren varit så rymlig, att ett avsevärt stöd härigenom lämnats, varigenom ytterligare, annars nödiga avskrivningar kunnat undvikas.

Har nu en sådan förmån kommit bankernas aktieägare tillgodo, varför skulle då icke de oförskyllt lidande, *insättarne*, också kunna förvänta att få hjälp?

Därvid måste emellertid en utredning verkställas, som endast är möjlig genom Kungl. Maj:ts försorg.

I anslutning till vad sålunda anförts, få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en utredning angående Privatbankens insättares begäran om ersättning för deras genom Privatbankens konkurs lidna förluster.

Stockholm den 15 januari 1925.

<i>J. Fjellman.</i>	<i>Janne Nilsson,</i> Hörby.	<i>Johan Lövgren.</i>
<i>Nils Månsson.</i>	<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>
<i>Adolf Wallerius.</i>	<i>L. L. Lorichs.</i>	<i>P. S. Hedlund.</i>

